

"אני אשה של שני גברים!"

עם יוחנן בעלה הראשון, ילד הפלא לפאריס והוא עזב אותה למען אשה אחרת. **לשם פידסומת** ריקה זראי, לבושה במדים חיילות ישראליות נוספות, לצורך צילומי פידסומת.

נמאס לי נמאס לי שלא יודעים מה אני עושה בארץ. אני זקוקה ליחסי ציבור. נמאס לי ששואלים אותי מוע עובתי את הארץ ולא יודעים שאני יותר מכל האמנים הישראליים. עוזרת הכי הרבה לארץ. לא יודעים פה מה אני עושה למען ארץ ישראל. יש כאלה ששואלים אותי — איזו זכות יש לך לדבר על הארץ, הרי עובת אותה. יש לי זכות! אני מרגישה שהארץ זה הבית, זו המולדת שלי. כל החיים שלי אני שרה בעברית, אפילו כשאני מופיעה לפני 30 אלף איש בפאריס, כמו בקיץ שעבר.

כשרואים את ריקה זראי חמש דקות בטלוויזיה הצרפתית, היא מרבבת על הארץ! אני לא יודעת למה לא יודעים את זה פה. אולי מפני שאין לי כירשון ליחסי ציבור ואני לא מצליחה להעביר את המסר.

הפעם החלטתי שריו לקחתי לי אשת יחסי ציבור, את מירי בניוסף ואני רוצה שאנשים פה ידעו מה אני עושה. הפעם אני עושה משהו פוליטי!

צריך להאמין לזה. האמת היא שהשינאה תמיד תצוץ. באים אלי בטענות שעובתי. למה לא באים בטענות לשגריר שחי כל חייו מחוץ לארץ? הרי גם אני עושה עבודה של שגריר. הוא אומנם מקבל משכורת ואומרים לו תודה, והוא נביארם מכובד שעובר בשביל המדינה. אז אותי לא מינו, בסדר, אני לא רוצה מדליות. רק רוצה קצת הבנה או תודה, שום דבר אחר לא.

לא אשקר, הקאריירה שלי חשובה לי מאוד. זה לא רק העובדה שאני שגרירה של ישראל בצרפת. בכל זאת, 30 אלף צופים זה לא צחוק. כאמנית אני מאושרת מאוד, אבל זו לא הסיבה שתשכח מליכי את המולדת, את הבית ואת השפה. נטלתי משימה על עצמי — ישראל היא מעל לכל. זה הרגע הקריטי. צריך לעשות משהו דראסטי. אני מבינה בפסיכולוגיה של אנשים. האנטישמיות בצרפת גואה, צריך לעצור אותה! אני לא אוהבת שאומרים לי

"אל תקראו לי יורדתו"

יא שוהה כעת בארץ לצורך צילומי סרט של רשת טלוויזיה צרפתית. זה לא ייאמן, אבל היא שיכנעה את הטלוויזיה הצרפתית לצלם את צה"ל באור חיובי. היא גוררת את הצוות ממחנה צבאי אחד למשנהו. נושא הסרט הוא תפקידו החינוכי של צבא ההגנה לישראל.

היא הוציאה תקליט בשם התיקווה ובו שירי מולדת ישראלים. בפאריס תלויות שלושים כרזות ענק המכריזות: ריקה זראי שרה על ישראל ותורמת את הכסף לקרן אור. הצרפתים אולי לא יודעים מה זה קרן אור, אבל אנחנו יודעים שקרן אור תורמת לצה"ל.

לדור שלא ידע את ריקה זראי היא מהווה הפתעה. סקר קטן שערכתי בין חברי גילה לי שכל מה שהם יודעים עליה, הוא שהיא שרה את גן השיקמים ומתגוררת בצרפת.

היא נראית צעירה בשנים רבות מגילה. יש לה עור פנים חלק וזוהר. יש הרואים בה מוזרות ביחוד כאשר היא מרצה על מרקחות הצמחים שהיא רוקחת וכשהיא מדברת על יחסו של האדם אל הטבע ואל האלוהות. היא מודעת לכך ומבקשת לא ללעוג לה. היא רוצה עולם נקי יותר, מסודר יותר וטוב יותר.

כשהיא מדברת, יושב לידה מעריץ. ז'אן פייר מאנייה, חברה לחיים מזה 15 שנים. הוא מפטפט פה ושם בעברית. ריקה זראי הצליחה להדביק גם אותו באהבת הציונות שלה. במשך שנים, כך היא מספרת, היא עוסקת בפעילות ציונית. היא החליטה לצאת למיתקפה בעיתונות וברדיו.

היא עזבה את הארץ בגלל אהבתה. כשהלכה אחרי בעלה הראשון יוחנן זראי לפריס. בשנות ה-50 הם היו ילדי הפלא של עולם המוזיקה הישראלי. הוא כתב והלחין והיא שרה וכיכבה. מאז היא עשתה קאריירה מצליחה בצרפת. והוא מרצה לפסיכולוגיה בגרמניה המערבית.

ריקה זראי באה לישראל לשבוע וחוזרת לצרפת. בתה מדברת עברית בקושי. 20 מתוך 22 שנותיה, היא חיה בפאריס. גם בעברית המצויינת השגורה בפי הזמרת, נשמע שמץ מיבטא צרפתי. אך מתחננת: אל תיקראו לי יורדתו! פה זה הבית שלי. פה זה המולדת. אבל מה לעשות, בפאריס אני עושה יותר כסף!

שרית ישי

הוצאתי תקליט של שירים עבריים בצרפת והוא נקרא: ריקה זראי התיקווה. כשראינו אותי לטלוויזיה על התקליט, אמרתי שאני מרגישה שאני מעניקה לקהל שלי מתנה, כי השירה הישראלית היא לדעתי היפה בעולם.

בעצם עשיית התקליט הזה, בעצם הפוסטרים הענקים שלי שמקשטים כעת את כל רחובות פאריס, שבהם כתוב: ריקה זראי שרה על ישראל ותורמת את הכסף לקרן אור, אני מוחה בכל תוקף על ההשתוללות האנטישמית העיוורת, שהפכה ביחוד בצרפת, לשיטה באמצעי התיקשורת. אני, באופן אישי, לא מרגישה את האנטישמיות. להיפך, לקהל שלי יש הרבה אהדה אלי ואני אומרת בכל הזדמנות שאני ישראלית ויהודייה. אבל היחס לישראל — זה לא יאמן! אנחנו לא יודעים פה כאילו מידה ולאיה עומק מגיעה השיטנה. כביכול הם נגד ישראל, אך האמת העמוקה היא שזוהי אנטישמיות מחופשת. כי הרי אחרי היטלר, איינאפטר להגיד שאתה ממש אנטי יהודי. לא נוח להודות בזה, אז מצאו דרך לגיטימית להיות אנטישמי וזה להיות אנטיישראלי. יש כאלה שחושבים שאילו היינו יותר נחמדים, אז היו אוהבים אותנו יותר. לא

שעובתי את הארץ. נסעתי לחו"ל בגלל שבעלי לשעבר, יוחנן זראי, קנה כרטיס לפאריס ואמר שמי שאוהב אותו יבוא אחריו. אז טוב, גם אני נסעתי יחד עם כתנו התינוקות יעל. חשבת שתישש? שם שלושה חודשים ונחזור הביתה. היה לי טיפה כסף וכרטיס טיסה חזרה. חשבת שאראה קצת אונאבור, ברסאנס, גרקו ומונטאן ואולי אלמד מהם משהו, ואחזור הביתה. שמעתי את כולם, ואז אמרתי — למה שלא אופיע קצת בפאריס. בארץ כבר הייתי כוכבת, אחרי גן השיקמים, קול אורלוגין וחמש חמש. אבל זה לא הלך. חרה לי, מכרתי את הכרטיס ואמרתי — אני אוציא לפחות תקליט אחד, להוכיח לחבר'ה שריקה זראי היתה בפאריס ואפילו הוציאה תקליט. הוצאתי תקליט, וגם זה הוא לא הלך. בינתיים יוחנן זראי עזב אותי, כי הכיר אשה בשם יעל גלבוץ, ואני נשארתי לבד עם התינוקות וכלי כסף. הוא מרצה לפסיכולוגיה באוניברסיטה של היידלברג בגרמניה. הבת שלנו, יעל, היא בת 22 היום, והוא בקשר איתה פעם בשנה מקסימום. יעל יודעת לכתוב עברית ומדברת כמו עולה חדשה. היא לומדת ראיית חשבון בפאריס. לפני עשר שנים יוחנן נזכר שיש לו